



ก๊ี้ๆ ที่เพี้ยนหมา แต่ก็ต้องรับภาระเลี้ยงหมาสามตัว
เคเห็นหน้าพวกมันก็ไม่ดูระคายแล้ว จรุดนัยเฝย!

D.O.G
รัก
พันธุ์ใหม่
พิสด
ทัวใจ
เกินร้อย

Merlin เขียน

Limited Edition
ฟรี JLS
CELEBRITY
bookmark









Jamsai Love Series

D.O.G รักพันธุ์ใหม่ พักหัวใจเกินร้อย

Merlin เขียว

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0215-5

ภาพประกอบ รัตเกล้า จิรสุขประเสริฐ (SUKI)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ภัทรมน ประสารสุขลาภ

จัดพิมพ์โดย



บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848

อีเมลล์ editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางอนม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.ndiin.com

ทักทาย

บ๊อกรู้ๆ ไส้ๆ บรู๊วๆ อันยองฮาเซโย~ เอ๊ะ รู้สึกเหมือนมีบางอย่างไม่ถูกต้องนะ ไหนย้อนกลับไปดูหน่อยสิ บ๊อกรู้ๆ ไส้ๆ บรู๊วๆ O_o กร๊อตต! ทำไมเมยของนังถึงทักทายเป็นภาษาหมาได้ละเนี่ย คิดซึ่ๆ ตึกตอกๆ บั้งง~ อ้อ ที่แท้ก็เพราะกำลังอินกับนวนิยายเล่มใหม่จาก Merlin นี่เองเลยเผลอตัวไปนี่ด~ ฮ่าๆ

แต่จริงๆ แล้วก็ไม่ได้เผลออะไรหรอกนะคะ มันคือข้ออ้างนะคะ แฮะๆ แบบว่าไม่รู้จะสรรหาวิธีไหนมาทักทายเป็นเพื่อนๆ ให้มันดูแปลกใหม่ดีเลยใช้มุกนี้ละกันครุคริ >_< ขอบอกว่า 'D.O.G รักพันธุ์ใหม่ พิกัดหัวใจเกินร้อย' เนี่ยแปลกใหม่และมาเหนือความคาดหมายมากเลยนะคะ สิ่งที่เคยคิดไว้นี้ผิดหมดเลย เมยของนังเองก็พูดอะไรไม่ได้มากซะด้วยสิ บอกได้คร่าวๆ แค่ว่า 'ไอ' เด็กสาวที่แพ้นหมาอย่างหนักต้องมารับหน้าที่เลี้ยงดูหมาฝรั่งหน้าตาหล่อเหลาสามตัวคือ เจย์ จอห์นนี่ และจิโร่ -.- พุดพิดๆ แค่ฟังก็คึดจุ๊กแกนเลยเห็นมัย แถมหมาพวกนี้ยังทำท่าข่มขู่เรออีกต่างหาก เอ้อ ไม่รู้จะอยู่ร่วมบ้านกันรอดมัยเนี่ย

ยังงี้เพื่อนๆ ไปช่วยกันลุ้นดีกว่าละว่าไอจะรับมือกับพวกมันด้วยวิธีไหน ได้ความยังงี้เรามาคุยกันนะคะ แล้วเจอกันคราวหน้าละ บ้ายบาย (^^)/

ด้วยไมตรีจิต

สวาน้อยเมยของนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส



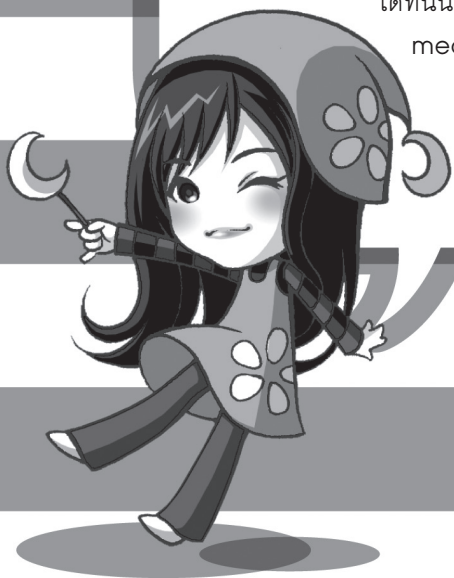
นะจ๊ะ

นักเขียน

สวัสดีค่ะ~ >O< Merlin มาแว้ววว~ คิดถึงเค้ากับบอก ฮ่าๆ คราวนี้มาพร้อมกับนิยายเรื่องใหม่ล่าสุด (เรื่องเก่าพักไว้ก่อนเพราะต่อไม่ได้ดึกแล้ว T_T) งวดนี้มาแนวไหนก็ไม่อาจบรรยายถูก แต่เป็นความรักพันธุ์ใหม่ของแท้ที่ได้แรงบันดาลใจจากน้องหมาที่บ้าน ฮ่าๆ ทุกคนเริ่มกลัวว่ายัยนี้จะเขียนนิยายแนวไหนออกมาให้อ่านกันแน่ ทำไมมีน้องหมา =_=? ไม่ต้องสงสัยนาน เชิญพลิกอ่านเพื่อไม่ให้เสียเวลาดีกว่าเนอะ ^O^

ใครอยากติดตามผลงานของ Merlin โปรดอุดหนุนกันเยอะๆ นะจ๊ะ ทุกเล่มรับประกันดีกรีความฮา

สุดท้ายขอขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใส บ้านที่อยู่แล้วแจ่มใสสมชื่อ ขอคุณพี่ๆ กอง บ.ก. ที่น่ารัก ขอคุณครอบครัวที่รัก ขอคุณเพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจเสมอมา ขอคุณนักอ่านแจ่มใสทุกคนค่า ^^ ใครอยากติดตามผลงานหรือพูดคุยได้ที่นะคะ <http://my.dek-d.com/thirdmeow/> กับ meow_merlin@hotmail.com ตอบทุกคำถามจ้ะ



๖๖% จำตัวละครได้%



ฉันแพ้นหมา
แล้วทำไมต้องมา
อยู่รวมบ้านกับ
เจ้าพวกนี้
ด้วย!

เจย์

เจย์

กรรม! ใครอยากให้
เธอเป็นเจ้านายของฉัน
มิทราบ

ໄວ

โธ้ง~

จอห์นนี่

ຈິໂຣ່

จิ หน้าปี่ชะมัด

— — —

บทนำ ผู้ชายห่วยๆ

ผัวะ!!!

"โอ๊ย ยัยบ้า นี่เรอกล้าต๋อยฉั่นเหรือ! =()=^^"

เสียงโหยกเหวกบ่งบอกอารมณ์เดือดของชายหนุ่มหน้าตาจัดว่าดี ตะโกนขึ้นอย่างหมดความอดทน แต่ขอบอกว่าสาวเจ้าที่เป็นคนลงมือต๋อย ต้องใช้คำว่า 'ยิ่งกว่าหมดความอดทน'

เธอทำเอวด้วยโบหน้าถ่มทิ้งจนความสวยระดับดาวโรงเรียนลดลง ไปกว่าครึ่ง คิ้วเรียวสวยขมวดมุ่นรับกับขนัยน์ตากลมโตสีดำที่ทำทว่าจะพนไฟออกมาเผาผลาญคนตรงหน้าให้ไหม้เกรียมอยู่รอมร่อ เส้นผมยาวเหยียด สีดำสนิทดำหางม้าสูงอันเป็นเอกลักษณ์ช่วยเปิดโบหน้าสวยๆ ให้ดูดูทะมึน ยิ่งขึ้น และเมื่อมาขึ้นเทียบกับเขาแล้วก็จัดว่าเธอสูงราวกับซูเปอร์โมเดลเลย ก็ว่าได้ และในเมื่อขายาวเพรียวสวยของเธอได้ระดับพอพัดพอเหวี่ยงกับเขา เธอเลยจัดไปอีกชุดสนองอารมณ์ขุ่นมัวของตัวเองเพื่อเขาโดยเฉพาะ พลั๊ก!!!

ร่างสูงของชายหนุ่มทรุดฮวบลงทันทีที่ถูกเข้ากระหึ่มจตุรทิศศาสตร์



ใบหน้าเขาขึ้นสีเขียวม่วง เขามองเธอด้วยสายตาเดือดแค้นถึงขีดสุด แต่ตอนนี้ไม่สามารถแปลงเสียงร้องออกมาได้เนื่องจากจุกเกินจะเอื้อนเอ่ย

"อะ...เธอ"

"ทำไม หรืออยากลองอีกหา!"

"นี่เธอทำรุนแรงเกินไปแล้วนะ >_<"

สาวน้อยใบหน้าแฉล้มร้องเสียงหลงก่อนจะรีบประคองแฟนตัวเองที่พวงดำแหน่งแฟนชาวบ้านด้วยขึ้นมาอย่างทุลักทุเล ยิ่งเห็นภาพอชားกันอยู่อย่างนี้แล้วหญิงสาวเจ้าของเขานั่นก็ยิ่งเดือดจัด

"ฉันทำรุนแรงตรงไหน นี่มันน้อยไปด้วยซ้ำกับสิ่งที่หมอนี้ทำกับฉัน"

"ฉันไปทำอะไรเธออะ อ้อๆ เห็นฉันเลือกน้องหญิงหนึ่งเลยหึงใช่ไหม้ย ก็เพราะเธอมันป่าเถื่อนแบบนี้ไงเล่าผู้ชายเขาถึงทนไม่ได้ล่ะ ยังไม่รู้ตัวอีก"

"ว่าไงนะ หว่าฉันป่าเถื่อนงั้นหรอ ให้อุ้ยชายเฮงชวยห่วยแตก!
=()=^^^"

เธอแหวัดเสียงลั่นทำเอาคนที่เดินผ่านไปผ่านมาย่านนี้หันมองเป็นตาเดียวกัน

"ก็ไฉนละสิ เธอคิดว่าสวยแล้วไง ที่ฉันยอมคบเธอเพราะให้อุ้ยพวกเพื่อนมันทำพนันไว้ต่างหาก นิสัยเถื่อนๆ แบบนี้จ้างให้ยังไม่อยากจะทำเลยย คิดว่าฉันไม่รู้หรือไงว่าเธอทำเป็นแสบเรียบร้อยต่อหน้าฉันนะ ต้องอย่างน้องหญิงหนึ่งแฟนใหม่ฉันนี่ ทั้งน่ารัก ทั้งอ่านสอนง่ายอยู่ในโอวาทขนานแท้ ผู้หญิงแบบนี้หรอกที่ผู้ชายต้องการ ไม่ใช่ดีแต่สวยอย่างเธอ นอกนั้นเถื่อนสนิท แถมยังหวงเนื้อหวงตัว ไม่มีความน่าพิศวาสเลยสักนิด"

เธอมองยัยหญิงหนึ่งที่ทำหน้าหญิงหนึ่งก่อนจะขบกรามแน่นลมหายใจร้อนๆ ฟันพืดฟาดราวกับต้องการจะข่มความพิศวาส (ฆาตกรรม) ที่มันพุ่งสูงแบบจุดไม่อยู่

"นายมันดีตายละ นิสัยทุเรศๆ แบบนี้ คงเพราะฉันโง่เองเลยหลงคารมนาย แล้วเงินที่ยืมฉันไปคืนมาเลยนะ ไม่งั้นนายตายแน่"

"เงินอะไร ไม่เห็นรู้เรื่อง -O-;;"

พอได้ยินคำพูดไม่รับผิดชอบแบบนี้แล้วเธอยิ่งรู้สึกเจ็บใจตัวเองที่หลง



ชอบในความดีที่ใส่แส้วของเธอ นอกจากจะหลอกว่ารักไม่พอ ระหว่างที่คบกันก็ยังเห็นแก่ตัวคอยเอาเปรียบเธอตลอด ไปเที่ยวเธोज่าย ขำของเธอ เธอก็ยอมซื้อให้เพราะเห็นแก่คำว่าแฟน มีหน้าขำล่าสุดยังยืมเงินเธอไป เพราะบอกว่าเดี๋ยวคืน แล้วดูผลที่เขาทำดี นอกจากจะมัวผู้หญิงไม่เลือกแล้วยังกลัมาบอกกันอย่างหน้าด้านๆ ว่าที่คบเธอเพราะพนันกับเพื่อนไว้แบบนี้ต่อไปเธอพยายามทำตัวเป็นสาวน่ารักเรียบร้อยขนาดไหนก็คงทนไม่ไหวกับความชั่วช้าสามานย์ของผู้ชายที่เคยได้ชื่อว่าเป็นแฟน

"หน้าด้าน! นายยืมเงินฉันไปแล้วทำเป็นไม่รู้เรื่องแบบนี้ใช่ลูกผู้ชายหรือเปล่า"

"เฮ้ บอกว่าไม่รู้เรื่องก็ไม่รู้เรื่องสิ อย่ามาโมเมหน่อยเลย"

"ไอ้ทุเรศ ไอ้ๆๆ ฉันไม่รู้จะตำผู้ขายอย่างนายว่าดีแล้ว ฮึบ!"

"ที่รักยืมเงินแบบนี้ไปจริงหรือเปล่า o_O"

"เปล่านะหนุหง >_< ยัยนี้มัว พี่ว่าเรารีบไปกันเถอะ ก่อนที่จะเจอฤทธิ์นางมารร้ายอาละวาดใส่มากไปกว่านี้"

เขารีบชิงพาหนุหงเดินออกห่างรัศมีตาย ก่อนจะแอบกระซิบให้เธอได้ยินเบาๆ ระหว่างเดินผ่าน

"อ้อ ฉันเลิกกับเธอแล้วก็ไม่ต้องตามมาราวิฉันอีกนะ ส่วนเงินก็ถือเสียว่าเป็นค่าใจของเธอก็แล้วกัน ฮ่าๆๆ"

พูดจบก็รีบชิงเผ่นก่อนทันทีที่ไม่มีรีรอ ทั้งให้คนเสียค่าไถ่ยื่นอำปากค่างร่างล้นเต็มโกรธจัดจนถึงขั้นจุกพูดไม่ออก รู้สึกตัวอีกทีเขาก็อันตรายหายไ้จากสายตาเรียบร้อย ทั้งไว้เพียงเธอที่ตะโกนลั่นกับอารมณ์เดือดทะเลองศาแตก

"อ้ากกก!!! ไอ้คนสารเลว ไปตายซะ อยากได้ก็เชิญเลย เจอผู้ชายห่วยๆ อย่างนี้ ฉันเลือกหมาทำแฟนยังดีกว่า!!"



1

น้องหมาจากแดนไกล

"เป็นไงบ้างพี่ไฉ ○_○"

เสียงเจื้อยแจ้วของยัยเอม น้องสาวเพียงคนเดียวที่แสนจะตรงกันข้ามกับฉันโดยสิ้นเชิงเคยถามหลังจากเห็นสภาพหน้านิ้วคิ้วขมวดของฉันเข้า ==

ฉันหันมองใบหน้าสวยหวานปานน้ำผึ้งเดือนห้าของยัยเอมด้วยความอิจฉานิดๆ เพราะว่ายัยนี่น่ารักแบบแม่ให้มาแท้ๆ ทั้งนิสัยที่แสนจะอ่อนหวาน ช่างเอาใจ เรียนเก่ง เป็นที่ชื่นชอบของทุกคนในโรงเรียน เรียกว่าตรงข้ามกับฉันที่ถึงแม้จะหน้าตาสวยละม้ายคล้ายกันแต่นิสัยห่างไกลคนละโชน == ยัยเอมผมสั้นหยักศกดูแล้วน่ารักอย่างกับตุ๊กตา ส่วนฉันผมยาวมัดรวบตึงเรียบร้อยอย่างกับนินจาสาว เรื่องนิสัยนั้นยัยเอมก็ช่างแสนดี ส่วนฉันเป็นนางมารร้าย ยัยเอมอ่อนหวาน ส่วนฉันก็เป็นยัยป่าเถื่อนอย่างที่ได้ผู้ชายเส็งเคร็งนั้นว่าไว้อย่างละ *=

นี่ขนาดฉันเลียนแบบท่าทางน้องสาวเพื่อจะได้เป็นแฟนในอุดมคติของเขายังถูกตลบหลังซะเปื่อย และขนาดหมอนั่นที่เป็นผู้ชายต่างโรงเรียนยังรู้ธาตุแท้ของฉัน จังก็ไม่ต้องหวังแล้วว่าผู้ชายในโรงเรียนฉันจะแลนะ คิดแล้วเวรีแฉ่ดดด~ TT()TT

"เลิกแล้ว ไม่เอาแล้ว ต่อไปฉันจะขึ้นคาน =_="

"ไม่เอาน่า พี่ออกจะสวยเลือกได้ ไปแคะอะไรกับผู้ชายพรรคนั้น"

ยัยเอมปลอบด้วยถ้อยคำเดิมๆ จริงๆ เรื่องที่ฉันโดนบอกเลิกนี้ไม่ใช่เพิ่งเกิดเป็นครั้งแรก แต่มันมากมายหลายครั้งนับไม่ถ้วน เพราะผู้ชายส่วนใหญ่มักชอบหน้าตาของฉันที่สวยงามเรียวเรียว แต่พอมาคบกันจริงๆ ไม่ฉันทนไม่ได้ก็คงเป็นอีกฝ่ายที่อยากขอเซย์กู๊ดบายแทบขาดใจอะไรแบบนั้น =_;;

บางที่ยังต้องมานั่งนึกว่าฉันนิสัยแย่นขนาดผู้ชายต้องหนีเดียวเธอ คิดไปก็ไร้ประโยชน์ เพราะทุกคนต่างก็ชิงหนีไปหมด ไม่ทันให้ฉันได้เก็บข้อมูลอีกสักหน่อย แฮ่ คิดแล้วทั้งเจ็บใจและสลัดใจไปพร้อมๆ กัน ทำไม



คนสวยช่างอารมณ์นัก TAT

"สวยเลือกได้มันเธอแล้ว ฉันโหดออกอย่างนี้ วิธีที่แนะนำมาก็ไม่เห็นจะได้ผลเลย เสียแรงที่แอบเป็นสาวหวานแทบตาย โส่ย~!"

"ฉันว่ายังไงก็ต้องมีผู้ชายที่เหมาะสมกับพี่แน่ๆ อย่างพี่ดินเป็นไง เห็นเขาชอบแอบมองพี่บ่อยๆ ด้วยนะ พี่ไม่คิดจะชอบเขาบ้างหรือ >_<"

ฉันทั้งตัวนอนก่ายหน้าผากบนเตียงพร้อมกับนึกถึงหน้านายดิน หนุ่มใส่แว่นข้างบ้านที่เพิ่งย้ายมาอยู่ใหม่เมื่อสามเดือนก่อน เขาแสนจะเฉิ่มเซยระเบิดเถิดเทิง ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยเจอใครโบราณหลงยุคเท่าหมอนั้นมาก่อน แต่ถ้าพูดถึงนิสัยเขาก็ดูเป็นผู้ชายนิสัยพอใช้ได้คนหนึ่ง เพียงแต่ไม่ค่อยมีแรงดึงดูดให้อยากคบก็เท่านั้น =_=;

"คนแสนดีอย่างนั้นเก็บไว้ให้เธอคงเหมาะกว่าละ ฉันนี่เกียจทำบาปกับเขา"

"คิกๆ ว่าเป็นัน ฉันว่าเขาน่าคบกว่าพวกอดีตแฟนของพี่ที่ผ่านมาตั้งเยอะน่า~ ไม่สนใจจริงหรือ"

"ไม่ต้องขยี้เลย เจอแต่ผู้ชายห่วยๆ จนฉันขยาดจะมีแฟนเป็นคนแล้วหันไปรักหมาแมวยังจะดีซะกว่า"

"แต่ว่าพี่แพ้นหมานะ จะไหวหรือ คิกๆ"

"ฉันแค่เปรียบเทียบยะ =*=

ฉันทำหน้าย่นใส่ยัยเฒ่าที่นั่งทำคางข้างเตียงมองด้วยตาบ้องแบริ้วพลางหัวเราะคิกๆ ไม่หยุด แต่จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงหมาเห่ากลบเสียงหัวเราะเรียกความสนใจจากฉันและน้องสาวให้มองหน้ากันด้วยความสงสัย

โง่งๆ

"พี่ว่าไซ้เสียงหมาเห่าหรือเปล่า o_o"

โง่งๆ

"อยากรู้ก็ลงไปดูกันสิ"

นำแปลก เพราะบ้านเราไม่เคยเลี้ยงสัตว์มาก่อนแต่ทำไมถึงได้ยินเสียงหมาเห่าชัดเจนนี้ ทั้งฉันกับยัยเฒ่าลุกขึ้นแล้ววิ่งลงไปดูข้างล่าง พบว่าแม่กำลังนั่งคุยกับแขกผู้ชายวัยกลางคนท่าทางแปลกๆ เขาดูไม่ค่อยแก่มาก



แต่ไฉนหนวเพิ่มเติม ที่สำคัญไปกว่านั้น ทำไมมีหมาสามตัวนั่งเรียงกัน
หน้าสลอนอยู่ข้างเขาด้วย ยัยเอมรีบวิ่งไปหาทันทีด้วยความอยากรู้ แต่ที่
มากไปกว่านั้นฉันรู้ว่ายัยนั้นชอบหมามาก อยากเลี้ยงแต่ติดที่ฉันแพ้ขนสัตว์
เลยไม่ได้รับอนุญาตให้เลี้ยง ฉันที่ยืนมองห่างๆ อย่างงงๆ ก็เริ่มสัมผัสได้
ถึงอาการคันจมูกขึ้นมานิดๆ

"แม่คะ O_O"

"อ้าว เอมมาพอดี นี่มีสเตอร์ดาร์ลี่เพื่อนแม่เอง เพิ่งมาจาก
เนเธอร์แลนด์"

"สวัสดีค่ะหนู" ตาลุงทักทายด้วยภาษาไทยสำเนียงแปร่งๆ สีหน้า
ยิ้มแย้ม

มีสเตอร์อะไรชื่ออย่างกับยี่ห้อยาสีฟันที่ฉันใช้ประจำ ฉันเพิ่งรู้ว่าแม่
มีเพื่อนเป็นชาวต่างชาติ แล้วหมาสามตัวนั้นมีตัวหนึ่งทำตาขวางเห่าไม่เลิก
นี่เป็นหมาบ้าหรือเปล่าเนี่ย =_+=

โง่งงๆ

"สวัสดีค่ะ สุนัขของคุณลุงเหรอะคะ น่ารักจังเลย >_<~"

"อ๊ะ อย่าเพิ่งจับนะหนู พอดิว่ามันยังไม่คุ้นกับคนแปลกหน้า อาจ
จะต้องให้มันนั่งมองหนูไปก่อนเพื่อคุ้นประสาทสัมผัส ^^" เสียงตาลุง
บอกด้วยภาษาไทยสำเนียงแปร่งชัดหูไม่พอ ตระกะของเขาก็ยังแปลกๆ ให้
หมานั่งมองเพื่อคุ้นให้ตรงกันก่อนเนี่ยนะ พิลึก!

โง่งงๆ กรรช

"เฮ้ เจียบนะเจย์ --"

ตาลุงดาร์ลี่หันไปเอ็ดเจ้าโดเบอร์แมน* ตัวโตสีดำทะมึนนั่งเสียงเฉียบ
ตอนแรกมันทำท่าขู่ไล่ แต่สุดท้ายก็ยอมเจียบแต่โดยดี

"แล้วไกลเดิน รีทรีฟเวอร์** กับไซบีเรียน ฮัสกี้*** ชื่ออะไรคะคุณลุง"

* สุนัขที่นิยมเลี้ยงไว้เฝ้ายามจึงมีนิสัยดุพอสมควร ในยุโรปจะใช้ล่าเนื้อเพราะมีความปราดเปรียวและจัดได้ว่าเป็น
นักวิ่ง ด้วยรูปร่างที่สูงใหญ่ สีขนเข้ม ส่วนใหญ่เป็นสีดำ หน้าดู ตาออกขวางๆ

** สุนัขขนาดเล็กไม่ใหญ่จนเกินไป มีความคล่องตัวสูง สวยงามด้วยขนสีน้ำตาลออกทอง นิสัยสุภาพ เป็นมิตร ใจดี

*** สุนัขลากเลื่อนในถิ่นหนาว มีลักษณะงามสง่า ขนาดปานกลาง ออกผาย หูตั้ง มีขนสองชั้น หางเป็นพวง ขนมี
หลายสีตั้งแต่ดำจนถึงขาวล้วน นิสัยฉลาด สุขุม เป็นมิตร



"ไกลเดิน รีทรีฟเวอร์ชื่อจอห์นนี่ ส่วนไซบีเรียน ฮัสกี้ชื่อจิโร่ สองตัวนี้ไม่ดูเท่าเจย์"

เมื่อฉันมองตามก็เห็นเจ้าไกลเดิน รีทรีฟเวอร์ขนสีน้ำตาลออกทอง นั่งกระดิกหางอย่างอยากรู้เล่นกับยัยเอมเต็มที ดูไปก็น่ารักดี ส่วนเจ้าไซบีเรียน ฮัสกี้สีเทาอมขาวนั้นก็เป็นหมาที่หน้าตาหล่อจริงๆ นัยน์ตาสีฟ้านั้นมองยัยเอมก่อนจะหันมามองทางฉันอย่างกับรู้ว่าฉันยืนมองมันอยู่ เจ้าตัวนี้เป็นหมาที่แสดงรังสีเย็นๆ ออกมาด้วยท่าทางสง่างามแะ แต่หมาขนาดนี้ดูแล้วไม่ค่อยจะถูกชะตากับฉันเท่าไร แล้วนี่มันเมืองร้อนนะ เล่นเอาหมาพวกนี้มาอยู่แถวนี้มันไม่ร้อนดับแตกตายเลยหรอเนี่ย =_=;

"ว้าว~ จอห์นนี่ จิโร่ น่ารักจังเลย >_<"

"ลูกสาวเธอชอบสุนัขขนาดนี้ ฉันก็วางใจที่จะฝากเธอนะแอนนี่"

อะไรคือฝาก ฉันเริ่มรู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากลขึ้นมาตじつๆ ==

"ก็ไม่เชิงหรอกจ๊ะ พอดีว่าลูกสาวอีกคนของฉันแพ้นสัตว์นะ แต่ไม่ร้ายแรง เลยคิดว่าพอให้อยู่ถ้าเกิดคุณรับรองว่าเจ้าพวกนี้จะอยู่เป็นที่ เป็นทาง"

"จริงหรอคะแม่ บ้านเราจะรับเลี้ยงเจ้าพวกนี้ไว้หรอคะ O_O"

"ใช่จ๊ะ ฝากด้วยนะเอม ^^"

อะไรนะ! ทั้งที่รู้ว่าฉันแพ้นสัตว์ ถึงจะไม่แพ้เฉียบพลันเมื่อเข้าใกล้ แต่ฉันก็รู้สึกรำคาญตัวเองที่ต้องคันจมูกยิบๆ อยู่ดี แต่แม่ก็ยังรับฝากหมาสามตัวไว้โดยไม่อิดออด แม่คิดอะไรของแม่กันแน่ == การที่แม่เป็นฝ่ายสาวเนื้อหอมเพราะพ่อตายไปตั้งแต่พวกฉันยังเด็กทำให้ฉันสงสัยว่าลุงยาสีฟันนั้นอาจจะไม่ใช่เพื่อนธรรมดาซะแล้วสิ =_+=

"โอ้ จันเหรอก ไม่ต้องห่วงๆ ฉันรับประกันว่าพวกมันจะไม่ทำความเดือดร้อนให้พวกเธอสามแม่ลูกนะๆ แล้วฉันจะรีบกลับมารับให้เร็วที่สุด"

นี่ลูก แค่นี้ก็ผิดแล้วยะ == หมาก็คือหมา คนจะมารับประกันได้ไงละ มันมีขานะ ไม่ใช่แจกันสังคโลกที่จะตั้งนั่งๆ ไว้ได้ จะให้มันอยู่เป็นที่ เป็นทางเรียบร้อยกันได้ยังไง ไม่ได้การละ งานนี้ฉันตายแน่ถ้าไม่ออกเสียงอะไรเลย



"ไม่ได้นะคะ แม่คะ แม่ก็รู้ว่าไอแพขนหมา ห้ามรับมาเลี้ยงนะ"

ฉันวิ่งลงจากบันไดไปยืนห่างๆ พร้อมกับส่งเสียงบอก ทั้งแม่กับยายเฒ่าที่ยังยืนร่ากันอยู่หันมามองฉันด้วยสีหน้าเหวอๆ

"ไอ ห้ามเสียมารยาทกับเพื่อนแม่นะ"

"แต่แม่คะ ทำไมไม่นึกถึงไอบ้างเล่า เกิดไอแพขนพวกมันแล้วเป็นอะไรขึ้นมาจะว่าไง"

"ไม่ต้องกังวลๆ ลุงรับรองว่าเจ้าพวกนี้จะอยู่เป็นที่เป็นที่ทาง รับรองไม่เป็นอันตรายกับหนูแน่ๆ"

"มันมีขาเดินได้นะคะ จะรับประกันได้ไถ่มันจะไม่เดินเพ่นพ่านทำขนตกเรียรดเต็มบ้าน =_"

"โธ่ พี่ไอ มันออกจะเชื่อง เราน่าจะฝึกมันได้นะ >_<" ยายเฒ่าสนับสนุนเต็มที่

"ใช่อะไร เห็นเจ้าดำทะมึนนั่นมัย ตัวโตชะขนาดนั้น เกิดบ้าเลือดกัดเธอขึ้นมาไม่แยءหรือ =()="

กรรธ~

พอฉันชี้หน้าเจ้าโดเบอร์แมนนั้น มันก็แยกเขี้ยวขู่ทันที เนี่ยนะเขื่อง =*=

"เจย์ อย่าแม้แต่จะคิด"

ตาลุงสั่งเป็นภาษาอังกฤษใส่เจ้าหมานั้น มันยอมนิ่งแต่โดยดี แต่ไม่วายทำตาขวางใส่ฉันอย่างเป็นปริบักษ์ คิดว่าฉันชอบหน้าแก๊งหรือไงหาจะมาอาศัยบ้านเขาอยู่ยังวางก้ามแบบนี้ได้อีก =_+=

"คุณลุงคะ หมาพวกนี้ฟังแต่คำสั่งภาษาอังกฤษอย่างเดียวเหวอคะเนี่ย กลัวจะคุยกันไม่รู้เรื่องจ้ง"

นี่ยายเฒ่า ชักจะออกนอกหน้ามากไปแล้วนะ ฉันยังยืนมั่งแตกอยู่เนี่ย ยังถามไปถึงขั้นนั้นแล้ว ฮึ่ย!

"เออ...อ้อ! ไม่ต้องห่วง พอดีว่าพวกมันฉลาดมาก ลุงฝึกไว้หลายภาษา และพวกมันก็เรียนรู้ภาษาไทยด้วย หนูสั่งคำสั่งไทยมันก็ฟังออก ลองดูสิ"

"จั้น...จิไร ขอมือหน่อย >O<"



นี่...เจ้าไชบีเรียนจอมหยิ่งยังทำเซตใส่ไม่แยแสคำสั่งเลยสักนิด

ก๊ากกก~ อยากจะหัวเราะให้ฟันโยกกับคำว่าเซ็งของตาลุนั้น เห็นท่าทางหยิ่งไม่เกรงใจใครของมันบ้างมัย นิ่งนิ่งเป็นหมานายแบบโฆษณาอยู่นั้น อย่างกับหมารูปปั้นนะ ทำเอายัยเฒ่น้ำแตกเลย คิกๆ สมน้ำหน้า!

"เออ คุณแล้วมันจะฟังไม่รู้เรื่องนะคะคุณลุง TAT"

"จิโร่ ยืนมือให้หนูเฒ่น้อย"

ตาลุงเลยใช้สิ่งแทนด้วยภาษาไทยแปร่งๆ ของเขา เจ้าจิโร่หันหน้ามองตาลุงที่คล้ายจะไซโคทางจิตกันอยู่ == จากนั้นฉันก็รู้สึกเหมือนมันทำท่าฟั่นเฟอนใจยาวพรีดแล้วยกขาหน้าขนยาวสีเทามาแตะมียัยเฒ่นะที่ฉันอ้าปากหวอ =O=;

"ฮึๆ ดีมาก น่ารักจังเลยนะจิโร่ ^^"

ยัยเฒ่ได้ทีเลยลูบหัวมันด้วยความเอ็นดูไปซะงั้น ฉันที่ยืนอ้าปากค้างเลยหันมองหน้าตาลุงที่มองมาพร้อมกับยิ้มกว้างแต่ชวนให้รู้สึกถึงความน่าหมั่นไส้ชนิดๆ

"น่ารักจริงๆ ด้วยนะ แบบนี้ลูกน่าจะวางใจรับมันไว้ได้ล่ะไอ ^^"

"ไอๆ พี่ไอ ลุงดาร์ลี่ขอฝากไว้ชั่วคราวเอง รับไว้เถอะนะ เดี่ยวเฒ่ดูแลไม่ให้คลาดสายตาเลย รับรองไม่มีตัวไหนมากวนใจพี่ได้"

"ถือว่าเห็นแก่สุนัขตาดำๆ เอะนะหนู ลุงติดธุระสำคัญจริงๆ ถึงต้องเอาพวกมันมาฝากไว้ก่อน รับรองว่าจะกลับมารับให้เร็วที่สุด"

เร็วที่สุดนี่มันกี่วันกันคะลุงหนวด บอกไม่มีกำหนดกะเกณฑ์แบบนี้แล้วมันรู้สึกละว่าจะฝากถาวรพิกล ==

หิงๆ q >. < p

เจ้าจอห์นนี่ทำตาละห้อยเหมือนจะขอความเห็นใจจากฉันอีกต่อ ส่วนคนสามชีวิตที่นั่นอยู่ต่างก็มองมาแบบไซโคฉันอีกทอด ==;;

"เห็นมัย จอห์นนี่ขอร้องลูกอยู่นะเนี่ย"

"โอ้ แม่คะ หมามันรู้เรื่องที่ไหนละ มันก็ตรงไปงั้น"

จืดๆ

=_=_; เจ้าจอห์นนี่ทำท่าจะเดินเข้ามาไซโคซะใกล้จนฉันต้องรีบแว๊ด



เสียงลั่นจนมันสะดุ้งหยุดอยู่กับที่

"ไม่ต้องเลย! หยุดอยู่ตรงนั้นแหละ ฉันยอมแล้วก็ได้ T_T"

"กร๊ิด ดีใจจังเลย คุณลุงไม่ต้องห่วงนะคะ รับรองเอมจะช่วยดูแลเจ้าสามตัวนี้ให้ดีที่สุดเลย"

ยัยเอมดีใจกระโดดโลดเต้นยกใหญ่ ทำไมยัยนี้ถึงได้มีความสุขบนความทุกข์ของพี่สาวอย่างฉันทละ แง หันไปทางไหนก็มีแต่คนยิ้มร่า TOT

"ขอบใจหนูมาก ^^"

ไม่เว้นแม้แต่เจ้าหมาจิ้งจอกนี่ที่เห่าตอบราวกับจะบอกฉันว่า...ฝากตัวด้วยนะ TAT

โส่ง~ q>O<p

2

แบ่งชนชั้น

"แม่ว่าลูกเวอร์ไปนะไอ --;;"

"อะไรล่ะคะ ไอก็ต้องป้องกันไว้ก่อนสิ ชิวๆ อย่ามาใกล้ฉันนะ"

ฉันตั้งใจเตรียมพร้อมด้วยการใส่หน้ากากอนามัยปิดจมูก ส่วนมือก็ควงไม้กวาดไล่ส่งเจ้าหมาสามตัวนั้นอย่างกับเขี่ยตัวเชื้อโรค หิ ช่วยไม่ได้นะที่ตาถุงยาสีฟันดันเอาพวกแกมาทิ้งไว้ ฉันก็ต้องกำราบก่อนอยู่เพื่อสันติสุขของตัวเอง ชิวๆ~! =_+=

โส่งๆ กรรธ!

"นั่นไง เห็นมั๊ยแม่ =()=^ ไอ้หมาดำมันจะขย้ำไออยู่แล้ว แกนี่มันตัวร้ายประจำกลุ่มไซ้มั๊ย ชิวๆ >O<"

ฉันว่าพร้อมไปกับเอาไม้กวาดปัดหน้าเจ้าหมาโด้เบอร์แมนเป็นพัลวัน โดยที่แม่คอยจับสายจูงปลอกคอก่อนอยู่ด้วยความทุลักทุเล เพราะมันคอยแต่จะเห่าและทำท่าจะพุ่งเข้าใส่ฉันซึ่งยืนทำท่ายามันอยู่

"อย่าเรียกอย่างนั้นสิ มันมีชื่อนะ เรียกเจย์ มันจะได้รู้สึกว่าเป็นมิตรกับมัน" แม่ร้องบอก



"เอมว่าทำให้ตายยังไง เจย์เห็นท่าทางพีไอถือไม้กวาดมันก็รู้แล้วว่า คิดจะไล่มันออกทำเดี่ยว เอ้อ~"

"ไม่ต้องพูดมากเลยยัยเอม เธอจับไอ้ตัวสีน้ำตาลไว้ดีๆ ตัวสีเทาฉันไม่ห่วง เพราะมันไม่เห่าแถมยังนั่งอย่างกับภูตสถปพีไว้แล้ว =="

"โอ้ พีไอ จอห์นนี่เป็นหมาน่ารักจะตาย มันไม่กัดใครงายๆ สักหน่อย ไซม์ยัยจอห์นนี่ >_<"

โง่ง $q > 0 < p$

"ไม่ต้องเข้ากันดีทั้งคนทั้งหมาเลย บอกว่าอย่าเข้าใกล้ฉันในยะ กรีดดด~"

ฉันรีบกระโดดเหิงๆ ออกมาเมื่อเจ้าจอห์นนี่พุ่งมาคลอเคลียแถวขา พลังกระตึกหาง ฉันรีบชูฟอปๆ ด้วยการยกไม้กวาด ทำเอามันรีบยกคอกลับ ไปยืนข้างยัยเอมอย่างเดิม ส่วนอีกตัวหนึ่งสงสัยจะโกรธแทนเพื่อนถึงเห่า ได้เป็นบ้าเป็นหลังจนฉันเกรงว่าข้างบ้านเขาจะโทรแจ้งเทศบาลให้มาจับ พวกมันออกไปจากหมู่บ้านเราเนี่ยแหละ ด่าฉันเหวอะเจ้าดำหน้าดู!

"ไม่เอาน่าไอ้ เอาไม้กวาดลงก่อน แม่จะจับเจย์ไม่ไหวแล้วนะ"

"ก็ได้ค่ะ แต่ไอ้ไม่ยอมให้พวกมันเข้ามานอนในบ้านนะ"

"แต่ว่าลุงดาร์ลีเขาขอให้พวกมันนอนในบ้านด้วยนะพีไอ"

"แล้วตอนนี้ตาลุงนั้นอยู่คอยเฝ้าฉันหรือ"

"เอ่อ ก็ไม่ เขากลับไปแล้ว TAT"

"ก็นั่นไง เธอถึงต้องฟังฉัน แเคยอมรับฝากก็ตีเท่าไรแล้ว ยังจะสั่งนู่นสั่งนี่อีก =*="

"แต่ข้างนอกมันยุ่งเยอะจะตายนะพีไอ น่าสงสารออก"

"พวกมันเป็นหมานะ ไม่ใช่แขกกิตติมศักดิ์ จะเอาใจอะไรกันนักหนา"

งี้ดๆ $qT - Tp$

ฉันผงะเล็กน้อยเมื่อเห็นнынตาสดของเจ้าจอห์นนี่ ทำไมเจ้าตูบนี้ มันขี้อ่อนแบบนี้เนี่ย ฉันไม่ใช่นางงามยุคใหม่ที่ต้องรักษามาสรางภาพนะยะ
=*=

งี้ดๆ



ชักใจอ่อนขึ้นมานิดๆ ความจริงดูไปดูมามันก็น่ารักดีอะนะ พอหันมองอีกสองตัวก็เห็นเจ้าจิโร่ที่นั่งทำหน้าวงๆ ใกล้จะหลับบรอมร้อ เฮ้ยๆ อย่ามาเนียน ขอร้อง =_* ฉันรีบเอาไม้กวาดเชี่ยให้มันลุกนังก่อนจะหันไปเจอกับเจ้าตัวปัญหาขาใหญ่ที่ยืนทำหน้าทะมึนใส่ฉันไม่วางตา

กรร...

หนอยๆ มีชุดคารามแฮๆ ด้วยนะ เจ้าบ้าเจย์นี่ดูท่าจะเป็นตัวอันตรายที่สุดในบรรดาทั้งสามตัวที่รับฝาก แค่มองหน้าก็เกิดรังสีไม่ถูกชะตาอย่างแรง ฮึ่ม~

"โอ แม้ว่าให้พวกมันนอนตรงห้องข้างล่างแถวนี้ก็ได้อะ แมรับปากเขาไว้แล้วว่าจะให้พวกมันนอนในบ้านนะ"

"แต่แมคะ ถ้าพวกมันเกิดทำข้าวของเสียหายจะว่าไง"

"ลุงดาร์ลี่เขารับรองแล้วนะพี่ไอว่าพวกมันเป็นหมาที่มีระเบียบ"

"เฮอะ ฉันไม่เชื่อ สัตว์หน้าขนไวใจไม่ได้ทั้งนั้นแหละ =()=^"

"โอ พี่ละก็ อย่าอคตินักสิ T_T"

ฉันหรือตามองพวกมันกับแม่และน้องที่ทำท่าจะไม่ยอมเหมือนกัน ในที่สุดฉันก็เสนอวิธีเจอกันคนละครึ่งทาง

"ก็ได้ ให้พวกมันนอนข้างในได้ แต่ว่าไอให้เฉพาะสองตัวเท่านั้น เจ้านั้นจะต้องไปอยู่ข้างนอกสถานเดียว =_="

ฉันก็ไปยังเจ้านั้นที่ว่า ซึ่งมันก็เหมือนจะรู้ตัวด้วยนะ เพราะพอฉันประกาศแบบนี้มันออกไป มันถึงกับเห่าใส่ฉันเลย

โง่งๆ

"ดาฉันอยู่ละสิ หึๆ แต่ยังไงแกก็ต้องออกไปอยู่ข้างนอกอยู่ดี เจ้าโหด =_="+

"แต่แมว่า..."

แม่ที่ยื้อเจ้าเจย์อยู่ถึงกับทำหน้าเอือมฉะ ที่ฉันดื้อแพ่งขนาดนี้ แต่ไม่ว่ายังไงฉันก็ไม่ชอบที่หน้ามัน ดังนั้นมันต้องออกไปอยู่นอกบ้านอย่างไม่ต้องขอความเห็นใจซะให้ยาก

"หรือแม่อยากให้ไอออกไปค้างบ้านเพื่อน"



"เฮ้อ ก็ได้ๆ" แม่บอกอย่างปลงๆ ก่อนจะก้มมองเจ้านั้นแล้วว่า "เจย์ขอโทษด้วยนะที่ต้องให้ออกไปนอนข้างนอก"

โง่ง!!!

"งั้นเรารีบแยกย้ายเถอะคะแม่ ก่อนที่พี่ไจจะเปลี่ยนใจไล่พวกมันออกไปข้างนอกหมด"

ว่าแล้วทุกคนก็รีบอพยพมาทั้งหมดให้ไปอยู่เป็นที่ที่เป็นทาง พอเย็นมองเจ้าเจย์หน้าตาก็ดูลากออกไปนอนนอกบ้านได้สนใจแล้ว ฉันก็เดินอารมณ์ดีขึ้นไปบนห้องของตัวเองอย่างสบายใจ แต่ทว่า...

โง่งๆๆ บรู้วววว~

ฉันรีบแหวกม่านดูและเห็นเจ้าเจย์เห่าหอนเสียงเซอรรววนด์รอบทิศ ส่งผลให้หมาทั้งหมู่บ้านขานรับตอบมันเป็นทอดๆ หนวกหูสุดๆ =(=;;

โง่งงงงง

โง่งๆๆ บรู้วววว~

โง่งๆๆ โง่งๆๆ

ยาก~ =(=^^^ ไ้หมาบ้า! นี่แกแก้แค้นฉันอะไระ พอไม่ให้อยู่ในบ้านก็ทำเสียงดังหนวกหูทำเอาคนไม่ได้หลับไม่ได้นอน เผลออ พานจะทำให้บ้านฉันถูกคนทั้งซอยด่าอีกต่างหาก หมาเลย!

ก๊อๆๆ

นั่นอะไร ยัยเอมแน่ๆ ที่มาเคาะประตูบึงบึง ฉันเดินไปเปิดทันทีด้วยสีหน้าหงุดหงิด

"มีอะไร *="

"ข้างบ้านเขามาโวยวายหน้าบ้านเราใหญ่เลยที่เจย์เห่าไม่เลิกอะพี่ TAT"

"ฉันอยากจะบ้า!"

"แล้วจะเอาไง แม่บอกว่าจะให้พี่จัดการ"

ฉันเฝ้าปากอยู่ชั่วอึดใจ ได้ยินเสียงระเบ็งเซ็งแซ่หึ่งๆ อยู่หน้าบ้าน น่ารำคาญที่สุดทั้งคนทั้งหมา โห้ย!

"เธอไปเอามันเข้าบ้านก็ได้ ฮึ้ย!"

"ดีที่พี่เข้าใจ ฮือ T_T"



ดึกสงัด เวลาเที่ยงคืนเศษๆ

ในห้องนั่งเล่นมืดๆ นัยน์ตาแวววาวของสิ่งมีชีวิตทั้งสามเบิกโพลงพร้อมกับเงาร่างที่เปลี่ยนไปในรูปลักษณะใหม่ โดเบอร์แมนตัวใหญ่สีดำกลับกลายเป็นหนุ่มหล่อคมเข้ม ร่างที่ขนานกับพื้นค่อยๆ ลุกยืนเต็มความสูงเผยให้เห็นเป็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่กล้ามเนื้อซิกซ์แพ็กเป็นมัดๆ ผิวสีแทนเปล่าเปลือย ลำแขนที่เป็นมัดกล้ามเนื้อมีรอยแผลเป็นสีจางคาวยาว แคมยังพวงด้วยปลอกคอหนังสีดำเป็นมันจับให้เขายิ่งดูน่าหวั่นเกรงขึ้นไปอีก ใบหน้าคมเข้มที่ปกคลุมด้วยเส้นผมสีดำแซมน้ำตาลเข้มเฉียดคอมองโดยรอบบริเวณด้วยนัยน์ตาสีเข้มแวววาว ในที่สุดน้ำเสียงทุ้มต่ำก็เอ่ยขึ้นเป็นภาษาอังกฤษ

"หิวซะมิด"

ส่วนไกลเดิน รีฟิเวอร์ที่นอนนิ่งกลับกลายเป็นหนุ่มหล่อหน้าหวาน โครงหน้าเรียวประดับด้วยนัยน์ตาสีน้ำผึ้งแสนหวานรับกับเรียวคิ้วสีอ่อนและเส้นผมสีน้ำตาลอมทองที่ดูนุ่มน่าสัมผัส เขาลุกยืนเต็มความสูงที่ไล่เลี่ยกันกับเจย์ด้วยสภาพที่เปลือยเปล่าเช่นกัน พอหันมองตัวเองพลางเอามือจับปลอกคอสีน้ำตาลซึ่งเป็นสมบัติเพียงชิ้นเดียวที่ติดตัวแล้ว ริมฝีปากสีสดก็ได้แต่พิมพ์เสียงอ่อย

"ล่อนจ้อนทุกคืนแบบนี้แล้วหิวๆ แฮะ"

"เฮ้อ น่าเบื่อ"

น้ำเสียงเซ็งๆ ดังออกมาจากร่างของไซบีเรียน ฮัสกี้ที่ตอนนี้กลายเป็นหนุ่มหล่อชวนตะลึง เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาล้ำๆ พวกสายเลือดลูกครึ่งมีโครงหน้าเรียวได้รูปปรับกับสันจมูกโด่งคมและริมฝีปากรูปกระชับน่าจูบ นัยน์ตาสีฟ้าส่องแสงเรืองรองท่ามกลางความมืดสวยยิ่งกว่าอัญมณีนั่งงาม คิ้วเข้มรับกับเส้นผมสีเทาเรวกับหมอกควันดูนุ่มนวลเหมือนสายไหม รูปร่างหุ่นนายแบบที่นำหลงใหลนั้นเมื่อรวมเป็นเขาแล้ว สาวหน้าไหนเห็นก็มีอันต้องละลายภายในพริบตา เสียแต่ว่าตอนนี้เขาเองก็เปลือยเช่นกัน ทั้งเนื้อทั้งตัวเหลือเพียงแค่ปลอกคอสีขาว สีหน้าเลยบ่งบอกว่าอารมณ์ไม่ค่อยจะดีสักเท่าไร



"จะไปไหนนะเจย์"

เสียงทุ้มทุ้มของจอห์นนี่เอ่ยถามเมื่อเห็นเขาเดินพล่านไปทั่วราวกับ
สำรวจ

"หาอะไรกินนะสิ ถ้ามได้"

"เดี๋ยวเจ้าของบ้านเขารู้ว่าอะไรหาได้ช่วยกันหมดหรอก" จอห์นนี่
ปรัม

"เจ้าของบ้านนะไม่เท่าไรหรอก แต่ยัยลูกสาวจอมปากมากน่ารำคาญนั้น
นะที่ฉันว่าจะเป็นเรื่อง" จิโร่เอ่ยเสียงขุ่น

"เฮอะ คิดว่าฉันจะกลัวเธอ ที่ไล่ฉันออกไปนอนนอกบ้านฉัน
ทบทวนซีไ้แล้ว รอเหมาะๆ ก่อนจะทำอะไรก็ให้เช็ดเลย"

"ไม่เอาล่ะ ก็เธอแพ้ขนสัตว์นี่ จะให้พิศวาสพวกเรามาก็คงจะไม่ได้"

"จอห์น นายอย่าบอกนะว่าชอบหล่อน ขอรับรองว่ากรุณาคิดให้ดีๆ
ยัยนั้นชอบทำเสียงแหลมบาดแก้วหูฉัน บอกเลยว่าไม่ผ่านอย่างแรง"

"ฮ่าๆ ถ้าตัดเรื่องนั้นออกไป ฉันว่าเธอสวยจนมองแล้วใจเต้นตึกตัก
เลยนะ หรือนายว่าไง จิโร่"

"ไม่รู้สิ ฉันไม่เห็นจะสนใจ" จิโร่ว่าพร้อมกับยกไหล่

"อ้อ หรือนายอาจจะแอบเล็งสาวน้อยน่ารักแสนอ่อนหวานอย่างเอม"
จอห์นนี่ตั้งท่าแซว แต่จิโร่กลับถอนหายใจยาวพรี๊ด ทำหน้าหน่ายๆ แล้วตอบ

"เลิกพูดเถอะ ตอนนี้นฉันหิวมากกว่าจะมาคิดอะไรไร้สาระอย่างนั้น"

"ฉันว่าพวกเรามาหากระเป๋าสัมภาระของเราก่อนดีกว่า เดินโทงๆ
แบบนี้มันคงจะดีถ้าไม่ได้อยู่ในร่างคนแบบนี้" เจย์ว่า

"เห็นเอมเขาไปเก็บแถวห้องครัว ไหนๆ อยากหาอะไรกินก็ไปคุ้ยหา
คุแถวนั้นสิ" จอห์นนี่บอก

"เจ๋ง!"

เจย์ร้องอย่างพอใจก่อนจะมุ่งหน้าเดินเข้าห้องครัวไปพร้อมกับจิโร่
ที่หิวเซ่กันเลยเดินตามไปติดๆ พวกเขาใช้เวลาถึงแค่พระอาทิตย์ขึ้นตอน
รุ่งสางเท่านั้นที่จะทำอะไรได้ตามใจในร่างนี้ แต่การที่ต้องมาอยู่บ้านนี้ทำให้
อะไรมันดูยากขึ้นเมื่อต้องปิดบังหลบซ่อนความลับอันน่าเหลือเชื่อนี้



จอห์นนี่ได้แต่ถอนใจพาลงคิดไปถึงมิสเตอร์ดาร์ลี่ว่าป่านนี้จะเป็นไงบ้างแล้ว
แต่แล้วหูกลับได้ยินเสียงคนเปิดประตูจากชั้นบน จมูกรับรู้ได้วากลิ่น
นี่คือหญิงสาวคนไหนที่กำลังเดินลงมาจากบันได เขาตกใจทันทีพร้อมกับ
คิดว่าถ้าหากคนที่กำลังลงมาที่ชั้นล่างได้เจอกับเจย์และจิโร่ที่ยังมุดหัวอยู่
ในห้องครัวแล้วอะไรจะเกิดขึ้น มาแบบนี้ชักไม่สวยแล้วสิ จอห์นนี่คิดใน
ใจก่อนจะอุทานเสียงเบาหวิว

"ช่วยแล้วไง"

3

โจรปล้นสาวท

แก๊ก~!

=_ = เอ๊ะ เสียงอะไรดังกุกกักในห้องครัว ปกติฉันชอบลุกขึ้นมาดื่ม
น้ำกลางดึกก็ชินทางกับความมืดเลยไม่ได้เปิดไฟ แต่เสียงเมื่อก็รู้สึกว่าจะ
ไม่ได้คิดไปเองนะ

ป๊ิง~!

○_○ นั่นไง เสียงดังอีกแล้ว หรือว่าจะเป็นโจร ต้องเป็นโจรแนวๆ กร๊ดๆ
>_< ทำไงดี ฉันเดินมาจะถึงทางเข้าห้องครัวแล้วด้วย แต่เอ๊ะ ถ้าเกิดมี
คนบุกรุกเข้าบ้านก็ต้องผ่านหมาสามตัวนั่นสิ แล้วนี่ไม่เห็นจะได้ยินเสียงมัน
เห่าคนแปลกหน้าเลย

ตอนนี้เสียงเงียบไปหมดราวกับฉันกำลังอยู่ในป่าช้าก็ไม่ปาน =_ =;
ความรู้สึกเริ่มวังเวง เลิกคิดเรื่องโจรแล้วไปคิดว่าเสียงที่ว่าเป็นพวกสิ่ง
ที่จับต้องไม่ได้แทน (ไม่กล้าพูดคำว่าผีตรงๆ --)

ฉันค่อยๆ ย่องไปตามทาง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจเดินอ้อมเข้าห้องนั่งเล่น
ไปดูวิวเจ้าหมาสามตัวนั่นหน่อยดีกว่า เผื่อมันตื่นมาจะได้เป็นเพื่อนกัน
ได้เวลาฉันเจอเงาตะคุ่มของตัวอะไรก็ตามแต่ที่อาจจะโผล่มา T_T

"หือ เจ้าพวกนั้นหายไปไหนกันหมดนะ"

ตรงห้องนั่งเล่นมีหน้าต่างหลายทำให้พอจะมีแสงสว่างจากดวงจันทร์



ทอดลงมาตามพื้นห้อง แต่ทว่าฉันกลับมองไม่เห็นสิ่งมีชีวิตหรือหมาสักตัวนอนอยู่ที่นี้ แล้วเจ้าพวกนั้นหายไปไหนกัน หรือว่า...

ฉันหันขวับไปทางห้องครัวทันทีเมื่อฉุกเฉินคิดว่าไอ้เสียงแปลกๆ นั้น อาจจะเป็นเพราะเจ้าพวกนั้นแอบเข้าไปคุ้ยหาของกินแห้ง ซิ เจ้าพวกหมาขโมย!

คราวนี้ฉันเดินคุ่มๆ เข้าไปที่ห้องครัวทันทีพร้อมกับกวาดสายตามองไปในความมืด แต่ก็รู้สึกคล้ายกับถูกจ้องมองจนเสียขวัญหลังพิกุล ฉันจึงต้องหันมกรอบทิศ

ขวับ! ○_○

วูบ~

เอ๊ะ เมื่อไหร่ไรดำๆ โอบผ่านหลังฉันหรือเปล่านะ *= ฉันรีบหมุนตัวกลับไปดูที่ด้านหลังทันที

ขวับ! ○_○

วูบ~

ชักไม่ค่อยดีแล้วใจ =_=; ทำไม่รู้สึกเหมือนมีเงาตะคุ่มโอบไปโอบมาผ่านหน้าผ่านหลังฉันอย่างนี้ละ จะว่าไปฉันก็ไม่รู้สิกว่าในนี้จะมีเจ้าหมาพวกนั้นอยู่เลย เพราะฉันไม่เกิดอาการแพ้ขนสัตว์จนคันจมูก แต่ที่รู้สึกคืออะไรเย็นๆ วิ่งผ่านวูบวาบไปมา TOT

ไม่ได้การละ ในนี้มันออกจะมีดีกว่าข้างนอกไปหน่อย สงสัยต้องเปิดไฟ มือฉันกำลังจะเอื้อมคลำไปเปิดสวิตช์ไฟตรงผนัง แต่กลับถูกมือหนาของใครสักคนมาจับไว้พร้อมกับมืออีกข้างที่ล็อกตัวฉันเข้าไปปะทะกับแผ่นอกแน่นแล้วเอามือที่เหลืออุดปากฉันไม่ให้ส่งเสียงร้อง

กรี๊ดดด!!! >_< นี่ฉันเจอหิวขโมยเข้าจริงๆ เหรอ ช่วยด้วยยย!!!

"อ้อๆๆ อ้อยอั้นฮิ!" (ปล่อยฉันนะ TOT)

ฉันตื่นพราดพร้อมกับยกมือขึ้นจะแกะมือหนาๆ นี้ออกจากปาก แต่ไม่รู้ว่าคนที่จับฉันจะแรงควายไปไหน ถึงกับทั้งลากทั้งยกตัวฉันจนเท้าลอยจากพื้น ได้แต่กวัดไกวไปมากลางอากาศ เหวอออ~ >○<

"อ้ากกก อ้อยยยฮ้านน!!!" (ปล่อยยยฮ้านน)



ดู้บดู้บ~

เคร่ง~!!!

ฉันเตะขาถีบมัวไปหมดจนชนหม้อหล่นดังโครมใหญ่ ในใจก็ภาวนาขอให้ไม่มีใครสักคนตื่นมาดูใจฉันหน่อยเถอะ ไฮกกก อย่าปล่อยให้ฉันตายในความมืดเพียงคนเดียวเซ่ TT()TT

ฉันทั้งตื่นทั้งพัดกับไอ้ใจข้างหลังที่รัดตัวฉัน ระหว่างนั้นฉันก็ป้ายมือไปกะจะจิกหัวมันเต็มที่ รู้สึกว่ามันจะเริ่มโกรธขึ้นมานิดๆ เพราะดังเค็ดได้ว่ารูปร่างที่สูงใหญ่นี้เริ่มแข็งแกร่งและสันเที๊ยมหน่อยๆ TOT มีอฉันยังสัมผัสโดนใบหน้ามันซึ่งมีผิวพรรณเนียนเรียบจนฉันแปลกใจว่าใจสรมั้ยนี้ทำไมมันผิวดีนี่!

ผัวะ พับๆ!!!

"อืดดด อ้ากกก"

ในที่สุดก่อนที่ฉันจะหมดความอดทน มันก็ชิงหมดความอดทนก่อนแล้วคำรามเสียงต่ำเหี้ยมหนักลวใส่หูฉัน

"หุบปากแล้วหยุดตื่นเดี๋ยวนี!"

ฉันหยุดกึกทันที ไม่ใช่เพราะเชื่อคำขู่ แต่ฉันกำลังประเมินว่าใจมันพ่นภาษาอังกฤษใส่ฉัน กร๊ดๆ นี่มันใจต่างชาติเรอะ แล้วมันเข้าบ้านฉันมาได้อย่างไรเนี่ย =()=;;

"อ้อยอ้านนน" (ปล่อยข้านนน)

ฉันยังไม่ยอมจนมุมง่ายๆ ทั้งทั้งทั้งพัดจนไอ้ใจฝรั่งเริ่มจับฉันไม่อยู่ก่อนที่จะเสียหลักเมื่อฉันพันคอเข้าสี่ข้างมันจนร้องจ๊าก ก่อนจะสะบัดตัวให้หลุดจากการจับกุมแล้วกะจะหันไปเตะมัน แต่ฉันกลับถูกมือของใครอีกคนที่อยู่ด้านหลังดึงเอาไว้ ฉันตกใจหันไปมองเพราะไม่คิดว่ามันจะมีหลายคน

"○○○!!!"

ท่ามกลางความมืด ฉันเห็นนัยน์ตาสีฟ้าส่องประกายทำเอาตกใจจนยกขาถีบไปโดยอัตโนมัติ

พลั๊ก!





ทำไมฉันต้องเจอเรื่องแย่ๆ ที่ทำให้อยากทวงชีวิตวันละชีวิตร้อยล้านรอบด้วยเนี่ย =O=
แยห์หนึ่งคืออยู่ๆ แฟนที่เพิ่งคบกันได้ไม่นานก็มาบอกเลิก แถมยังคงแฟนใหม่มาหยามกันซะอีก TAT
เบอะ พูชายห่วยๆ แบบนั้นนะ ไม่อยากจะคบให้เสียเวลาหรอก คนสวยอย่างฉันเนี่ยเลือกได้ละ
และฉันก็ไม่เลือกนาย โอะๆๆ (ได้ข่าวโดนเลิกทั้ง!) แย่สองคือพอกลับบ้านก็พบว่าเพื่อนเม้าหาเมาเมาพากันเลี้ยง
และเม้ากับน้องสาวฉันก็ยินดีมาก~ มาก รับผิดชอบโดยไม่ถามความเห็นฉันเลย ฮึก! ไม่ได้ดีขนาดนะ
ลืมแล้วหรือว่าฉันเพิ่งคบมา ฮั้วฮั้วๆ ><" แล้วดูสิ พากันเลี้ยงตัวเดียวไม่ว่า ดันมากันถึงสาม
'จอย' (โตเบอร์เบนหน้าคม) 'จ่อหนี่' (โกลเดน รัชฟอว์รหน้าหวาน) และ 'จี้โร่' (ไซบีเรียน ฮัสกีหน้าทวน)
โอ้ว~ นี่เป็นโปรโมชันพากันหนึ่งเกมสองหรืออย่างไร กลัวเหงากันหรือจ้ะ T_T แท้ๆ
จากนี้ฉันจะใช้ชีวิตร่วมกับหมาหน้าตาหาเรื่องพวกนี้ไปงั้นเนี่ย O[]o

Jamsai Customer Care

ดูเล่มนี้ก่อนด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com



Jamsai Love Series

ISBN 978-616-06-0215-5



9

786160 602155

ราคา 139 บาท